

והרשב"א פרש לאידך גיסא, כמאן דאמר מעות בגוי אינן קוננות, (וכך הוא פוסק להלכה, כדעת רוב הראשונים ודלא כרש"י. ע"ע במובא בע"ז עא), ואף על פי כן באדם אלים אסור, שכיון שהוא נוטל בעל כרחו של זה, כאילו הוא שותף בה ואסור מדרבנן, והביא דוגמא לדבר זה. שיטת התוס' כהרכב שני הפירושים הללו, שבאדם אסור מדרבנן ובשאינו אלם – לא סמכה דעתיה. (ובדעת רש"י לכאורה נראה לומר שאומדנא דמוכח הוא שהישראל חוזר בו מן ההסכם, שהרי אינו רוצה לקלקל לעצמו, וגם מסתבר שאסור לו לשחוט באופן שהבהמה נעשית תקרובת לע"ז ונאסרת, הלכך ודאי ביטל הישראל השותפות ושחט לעצמו בלבד. ואולם בחדושי הר"ן משמע שמבאר סברת הרמב"ן והתוס', דלא סמכא דעתיה, בשיטת רש"י).

דף מ

הא דאמר להר הא דאמר לגדא דהר' – הרמב"ם (שחיטה ב,יד, וכבאור הראשונים) והר"ן מפרשים, שמשנתנו מדברת בשוחט להר עצמו ולא נתכוין לעבודת כוכבים אלא לשם רפואה או כישוף או לשאר דברי הבאי שאומרים עובדי האלילים, ומשום מראית העין אסרו את הבשר באכילה, וכיון שאין דרכם של עובדי כוכבים לעבוד להרים וגבעות ומדברות, לא החמירו לאסרה בהנאה. אבל הברייתא מדברת בשוחט לגדא דהר', ואז אפילו כוונתו היתה לרפואה ולא לעבודה – אסור בהנאה, כיון שדרכם לעבוד לשר של הר, עשאוהו מדבריהם כתקרובת עבודת כוכבים לאסור בהנאה. (לשיטה זו, בניגוד לשיטת רש"י ותוס', אין חילוק עקרוני בין הר לשאר אלילים תלושים, והמקריב להר לשם עבודת כוכבים – הרי זו כשאר תקרובת ע"ז לאסור בהנאה. כן כתבו הרשב"א וה'שלטי הגבורים', וכן הוא בטור (יו"ד ד,ה). ואולם הבית-יוסף כתב שאין הדבר מוכרח. ובדעתו בפסק ההלכה בשו"ע – נחלקו הש"ך והט"ז.

ולדעת רש"י ותוס' – אין דין תקרובת בהר, וכן אין לאסור בהנאה כששוחט לשר ולמלאך אלא כשכוונתו לעבדו, אבל שוחט לרפואה ולכישוף – אינו נאסר בהנאה. כן מבאר בשלטי הגבורים).

אמר רב הונא: היתה בהמת חבירו רבוצה לפני עבודת כוכבים, כיון ששחט בה סימן אחד – אסרה...' – ע' במובא בע"ז נד – נראה שמחלוקת ראשונים היא, אם איסור זה שאדם אסור דבר שאינו שלו ע"י מעשה – מדרבנן הוא או מדאורייתא.

(ומדברי הרא"ה (מובא בריטב"א בע"ז בדף נט:) משמע שנקט שאסור מהתורה).

(ע"ב) רב נחמן ורב עמרם ורב יצחק אמרי: אין אדם אוסר דבר שאין שלו' – הלכך השוחט בהמת חברו לשם עבודת כוכבים, אינה נעשית 'זבחי מתים'. ויש מי שאומר שמכל מקום אסורה היא באכילה, שכל שיש בדבר סרך עבודת כוכבים – פסלו את השחיטה, וכשם שאמרו בשוחט לשם הרים, הגם שאינו נאסר מן הדין כזבחי מתים.

ואין זה ענין ל'אוסר דבר שאינו שלו' – כיון שאין השוחט אוסר, אלא שאינו מתיר, וכאילו לא נשחטה אלא מתנה מאלוה. (כן דעת הרא"ה (ב"א א). וכן מובאת דעה זו בר"ן.

שתי אפשרויות יש בהבנת הסברה האמורה; א. השוחט בהמת חברו לע"ז עשאוהו כשחיטת עובדי-כוכבים, שאעפ"י שאין כוונתם לעבודת-כוכבים – שחיטתם פסולה. ב. כיון ששחט לשם ע"ז, רואים אנו את מעשהו כמי שאינו, כאילו לא עשה כלום.

ונפקא מינה – בשנים שאוחזין בסכין ואחד מהם שחט לשם ע"ז ואין בהמה שלו. הב"ח (יו"ד ד, כבאור הנקודות-הכסף שם) נקט שבאופן זה פסול, שהרי זה כאילו שחטו עובד-כוכבים וישראל יחדיו. (והקשה לפי"ז מה הקשו בגמרא משנים האוחזין בסכין, והלא משנתנו מדברת על איסור אכילה בלבד. וע"ש מה שתירץ). והט"ז (שם סק"ד) כתב שכשר, כי באופן זה הלא גם אם תסיר את מעשיו, יש כאן עדיין שחיטת הכשר של האדם השני).

ויש חולקים על שיטה זו. (הרשב"א בתורת הבית שם ובמשמרת הבית.

והקשה שם משוחט בשבת בחוץ לע"ז, הלא גם אם אינו אוסר דבר שאינו שלו, אין כאן שחיטה אלא נחירה, ויש לו להיפטר משום שחוט-חוץ. ומשמע שהבין את שיטת הרא"ה שאינה שחיטה מן התורה. וע' בשו"ת שבט הלוי (ח"ג צח, ט) שבאר מחלוקתם אם יש עליה שם שחיטה לטהרה מידי נבלה, כיסוי הדם, אותו ואת בנו, או אינה שחיטה כלל).

*

זבחי מתים – '... וענין 'זבחי מתים' – כי כל מאכל שהוא המקיים חיות האדם, ע"כ יש בו כח חיות שעל ידי זה יוכל להתקיים חיות האדם האוכלו – 'ואתה מחיה את כולם' – והוא הניצוצין-קדישין שמעלין בכל אכילה. ואפילו דברים האסורים, יש בהם איזה ניצוצות קדושות המחיי' אותם אלא שהוא שם אסור בבית האסורים, שאין יכול לצאת משם, דעל כן נאסרה אכילתו עד עת קץ דהש"י מתיר אסורים, וזה יהיה בביאת משיח בסעודת לויתן, שיבוער רוח הטומאה מן הארץ.

ואף בעולם הזה אפשר לפעמים שיתוקן ע"י תערובות, שמתבטל ושב להיתר, ודבר זה צריך שיהיה שלא מדעת וכוננת אדם לבטל, דאין מבטלין איסור לכתחילה, רק שיתערב ממילא – כי בכוננת האדם אי אפשר להעלותן ולהוציאן מבית האסורים מקום אשר אסורי המלך אסורים, שהוא במעמקי שלש קליפות הטמאות, רק אפשר שיזדמן זה ממילא על ידי בעל הסיבות ית"ש הרוצה בתקנת אותו ניצוץ כדי להתגלות על ידי זה אורות יקרות דדברי-תורה בעולם ע"י נפשות יקרות, שיוכלו לצאת ממאסר הקליפה על ידי זה. ויש בזה גם כן ענינים עמוקים בהזדמנות תקלה דאכילת איסור לאיזה אדם במה שלא ידע ליזהר והוא כאונס דרחמנא פטריה, ולמה עשה הש"י ככה – אבל גם זה מחשבות עמוקות מגדול העצה ית"ש לטובת בריותיו. ולפי שדבר זה הוא דרך תקלה ועשיית איסור, על כן אינו בא ע"י אנשים גדולים הראשונים דכמה"ש שאין הקב"ה מביא תקלה במידי דאכילה על ידם (תוס' חולין ה:; ואב"מ).

ודגים עובדי עבודה זרה נקרא 'זבחי מתים' – שאין בהם שום חיות רוחניות כלל, ואלו אוסרין בכל שהוא, ואין ניתרים ע"י תערובות גם כן, ואין להם תקנה אלא שריפה, ומכל מקום גם אפרו אסור כנקברין וכמאן דאמר בסוף דתמורה חוץ מעצי אשירה, והכי נמי לתקרובת עבודה-זרה דהוקשו למת ליאסר גם אפרן, ואין להם תקנה בקבורה כמת שהוא מהנקברין – דזהו תקנתו שישוב אל העפר כשהיה ואז ישוב לציץ ולצמוח כעשב השדה בתחית המתים, אבל אלו אין להם תקנה גם בתחית המתים רק כי יבולע המות מן העולם יבטלו לגמרי, וכל קיומם בעולם הזה הוא מציאות המות בו...'. (מתוך 'מחשבות חרוץ' כ, עמ' 182).

דף מא

הערות וצינונים; ראשי פרקים לעיון

'עובד כוכבים שניסך יינו של ישראל... ר' יהודה בן בתירא ור' יהודה בן בבא מתירין אותו מפני שני דברים... שיכול לומר לו לא כל הימנך שתאסר ייני לאונסי' – כתב הרמב"ן (בע"ז נט:); מעולם